Жанну д'Арк спалили в Руані.
"Мені шкода тебе, Руане!" —
це останні її слова.

... А світ чадить. А світ уже не білий.
А ти така, хоч прикладай до ран.
Голубко Жанно, дух неозлобілий, —
"Руан, Руан! Шкода тебе, Руан!"
Руан, Руан... Така висока вежа.
Красиве місто, що і говорить.
Руан, Руан, на площі ж не пожежа, —
людину палять, бачиш, як горить?
Ти бачиш, ти! Ти ніздрі роздуваєш,
ти товпишся, ти в захваті закляк:
як мучиться!., і корчиться!., буває ж...
і стогне, стогне!., — атиж думав як?
Це боляче. Це тяжко. Це смертельно.
Для цеї муки тіло заслабе.
Ну, кат — це кат, вогонь розвів ретельно.
А хто, Руане, хто примушував тебе?!

А втім, чого ж. Все так, на кожнім кроці.
Останнє в світі враження Христа:
як той жовнір змочив ту губку в оцті
і ткнув її розп'ятому в уста.

Вітаю вас. Оплакую вас, люди.
Горю вогнем у вашу темноту.
Спасибі вам за наклепи й огуди,
за галас ваш і вашу німоту.
Не вирвуся. Прикручена, прикута.
Обвуглююсь у пекло вогняне.
А все-таки горять зі мною й пута,
що до стовпа прив'язують мене.

Прощайте, люди. Кланяйтесь горилам.
Згорю, одмучусь і воскресну я.
Та тільки буде пахнути горілим,
Руан, Руан, твоє, Руан, ім'я!